

DESIRE®

Niobia Bryantová
Bohyně chaozu

NIOBIA BRYANTOVÁ

BOHYNĚ CHAOSU

PŘEKLAD

JANA PEŠKOVÁ

Milá čtenářko,

jsem rád, že se nepoddáváte podzimním splínům a hledáte drobné radosti pro každodenní život. Víte, proč jsem o tom přesvědčený? No přece proto, že držíte v rukou mou knihu a dovolíte si snít...

Mé říjnové tituly se točí kolem chtěných a plánovaných svateb a zasnub, které samozřejmě mají něco vyřešit... ať již přístup k dědictví nebo vylepšit status v rodině, kde jsou už všichni šťastně zadaní, či dokonce zabránit výpovědi z pracovního, přátelského a, jak se ukáže, i potenciálně milostného vztahu.

Věřím, že Vás nezklamou ani Úklady svatební noci, ani Bohyně chaosu, natožpak povídka Zamilovaná do ničemy. Vždyť všechny vypráví o lásce a o naději...

S láskou

Váš Harlequin

Niobia Bryantová

BOHYNĚ CHAOSU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Marriage Deadline

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Jana Pešková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2023 by Niobia Bryant
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2168-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2169-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2170-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lucas Cress upil ze sklenky šampaňského, zatímco stál před jednou z mnoha obřích černobílých fotografií, které visely ve vstupní hale Manhattanské univerzitní přípravy. Z přilehlé tělocvičny se ozývaly hlasité tóny „Low“ Flo Ridy a T-Paina, které vládly hitparádám v roce, kdy maturoval v prestižní soukromé škole pro místní celebrity a boháče. Právě se zde konalo setkání po patnácti letech.

Ta fotografie byla připomínkou toho, kým býval.

Zamračeně se zadíval na baculatého chlapce s kudrnatými vlasy s více než dvaceti kily nadváhy. Nepatřil mezi oblíbence u dívek ani u kluků. Nebyl tak populární jako jeho bratři, kteří chodili do této školy před ním.

Pocítil k tomu dítěti lítost.

Byl jsem zoufalec, mé staré já minimálně.

Teď byl ale slavný šéfkuchař – cukrář a výkonný ředitel v rodinném kulinářském impériu CREST, INC. Před osmi lety věnoval spoustu energie tomu, aby se zbavil přebytečných kil, která nabral během desetiletích, kdy si dopřával lahodné pochoutky, které on i jeho rodina vytvářeli. Ale teď už nebyl baculatý ani zakomplexovaný. S přitažlivým tělem v dobré formě si teď konečně užíval obdivu a pozornosti žen, která mu na střední škole tak bolestně chyběla.

„Luc Cress?“

Znovu se napil a při zvuku svého jména se pomalu otočil. Srdce mu poskočilo a zalila jej vlna horka a nervozity, když před sebou uviděl stát ženu s jemným úsměvem na rtech a překvapenýma očima. Eve Villarová.

Měla teď své kdysi dlouhé sametově černé vlasy sestříhané do krátkého skřítkovského účesu, ale jinak se příliš nezměnila. Světle hnědá pleť, jemně vytvarované obočí. Hluboké oči, výrazné lícni kosti a přenádherné rty s tmavě kaštanovým leskem. Velmi se podobala zpěvačce Teyaně Taylorové. Smyslně přitažlivá bez toho, aby se o to musela jakkoliv snažit.

A krásná jako předtím.

Dobře si ji pamatoval.

Bohužel si pamatoval nejen to, jak vypadá, ale i jak se chová. Ta vzpomínka jej přiměla pevněji sevřít sklenku se šampaňským.

Lucas tehdy seděl s jedním ze starších bratrů, Colemanem, na školním dvoře na lavičce z tepaného železa, oba na sobě měli školní uniformu, námořnický modré svetry, khaki kalhoty a bílé košile s proužkovanými vázankami. Pozorovali přes dvůr skupinu dívek, sedících na dřevěném stole se zkříženými nohama. Povídaly si, smály se a přitahovaly pohledy všech, kteří chtěli být jako ony nebo v jejich blízkosti.

Mezi jinými i Lucas.

Upíjel ovocný džus z lahve a očima hltal Eve Villarovou, která si prohrabovala prsty s nalakovanými nehty své dlouhé tmavé vlasy s kaštanovými odlesky. Byla si dobře vědoma své krásy, každý její pohyb byl pózou modelky, každý její výraz byl určen k potěše nebo provokaci.

Pouhý pohled na ni Lucase znervóznil. Srdce mu bušilo a dlaně se mu potily, kdykoliv se ocitli ve společné třídě. Její krása jej pronásledovala ve snech.

Představa, že ji v létě téměř neuvidí, mu kalila radost z prázdnin... a dodala odvahy, aby jí konečně vyjádřil svůj obdiv.

„Udělám to,“ řekl svému bratrovi, který byl o rok výš a za pár měsíců měl maturovat.

Coleman si dlouhými prsty uhladil své krátce ostříhané vlasy a pochybovačně potřásl hlavou. „Já nevím, Lucu, Eve Villarová je dost drsná holka.“

„Ale je tak krásná,“ vydechl Luc, podal bratrovi džus a vytáhl plastovou krabičku jahodových sněhových košíčků, které včera večer vyrobil.

Speciálně pro Eve.

Protože byl z rodiny věhlasných pekařů – a užíval si cukroví od raného věku – byl už Lucas schopný péci vlastní cukroví a měl v plánu se po střední škole dál v tomto umění zdokonalovat.

„Ano, ďábelsky krásná bohyně chaosu,“ poznamenal opět s pochybnostmi v hlase Coleman, zatímco si ji kriticky měřil.

Lucas pocítil nával vzrušení, když Eve zvrátila při smíchu hlavu dozadu a odhalila svůj krk. Srdce se mu rozbušilo, přemítal, jestli voní po bonbónech nebo po květinách... ať tak či tak, jistě voněla sladce.

Kdyby byla jeho dívkou, mohl by ji tam políbit.

Lucas zvedl průhlednou plastovou krabičku s půltuctem jahodových košíčků, které pro ni vytvořil. Nebyl tak oblíbený jako Cole, který byl štíhlý s ostře řezanými rysy, ale věděl, že vypadá přinejmenším roztomile. A i když trochu při těle, byl jedním z bratrů Cressových, a s tímto vším doufal, že by mohl mít šanci.

Rozhodl se, že kvůli Eve to riskne.

Neměl na výběr. Rozptylovala jej tak, že se nebyl schopen soustředit na nic jiného.

Coleman jej povzbudivě poplácal po rameni. „Hodně štěstí, bratříčku.“

Lucas přikývl a vydal se k dívkám. Dlaně s krabičkou měl s každým krokem přes posekanou trávu stále vlhčí.

„Copak to tu máme?“ zeptala se pobaveně jedna z dívek, když se přiblížil ke stolu.

„Ten poslední z bratrů Cressových, o kterého bychom stály,“ opáčila ve stejném tónu jiná.

Všechny se zasmály.

Lucas se zastavil a rozpačitě se zadíval na Eve.

„Co to máš?“ zeptala se a kývla bradou směrem ke krabičce, kterou nesl.

Zbožňoval ten ochraptělý nádech jejího hlasu. Netoužil po ničem víc, než aby vyslovila jeho jméno.

„Udě-lal jsem pro tebe cu-k-roví,“ vykoktal a natáhl ruce, aby jí krabičku podal.

Eve sklopila oči ke krabičce, aniž by pohnula hlavou. Pozvedla jedno obočí a pak se zamračila.

„Je tam smet-a-nový ja-ho-dový krém a na-hoře cukro-vá vata,“ doplnil, otrávený ze sebe, jak se vždy zadrhává, když znervózní.

Eve se ohlédla přes rameno na své posměšně se tvářící kamarádky, pak se opět zadívala na něj a zvedla se z desky stolu. Stála před ním s rukama v bok. „Vypadám snad jako někdo, kdo posedává v cukrárně a hltá zákusky?“

Zachvátila jej čirá panika. „To určitě ne! Jen sem myslel, že by ti mohly chutnat...“

Eve se zlověstně usmála a vzala mu krabičku z rukou. „Kdybys měl rozum jako my, tak by ses tím také necpal,“ přísně na něj pohlédla a otočila se, aby vysypala obsah krabičky do kovové nádoby na odpadky. Zadívala se na něj a sjela jej mrazivým pohledem od tmavých kudrlin až po paty jeho Air Jordans bot. „To je fakt to poslední, co teď potřebuješ.“

Když její kamarádky vyprskly smíchy nad jeho ponížením, Lucas tam jen stál a srdce se mu roztříštilo

na bezpočet bodavých kousků. Sklopil hlavu a otočil se, aby od nich odešel.

„Přestaň s tím, sakra!“ ozval se jeho bratr, který zničehonic stál vedle něj. Jednu ruku mu položil na hrud' a druhou mu zvedl bradu. „Nezapomeň, že jsi Cress...“

Jak ta vzpomínka pomalu bledla, Lucas se pousmál, když si vybavil, jak bratr všechny seřval a proklel, až zahanbeně utekly. Tehdy potřeboval Colemana, aby ochránil jeho čest. Teď už ne. To bylo o šestnáct let a dvacet kilo dříve. Ten Lucas už byl dávno pryč.

Před osmi lety zhubl a posilováním si vypracoval svaly a získal titul rodinného Casanovy, protože nikdy neměl nouzi o ochotné obdivovatelky.

Život byl nádherný.

Eve k němu přistoupila blíž a vyslala mu vzdušný polibek. „Vypadáš skvěle.“

Lucas naklonil hlavu a zadíval se na její smaragdovou kombinézu s tenkými ramínky a páskové bronzově zbarvené boty s vysokým podpatkem. Její styl byl střídmější než dřív, ale křivky jejího těla byly stále svůdné a skořicově hnědá pleť jí zářila jako dřív. „Stejně jako ty,“ řekl a znovu se napil.

Zadívala se jejich společnou třídní fotku a pak znovu na něj. „Jsem ráda, že jsi přijel, Lucu,“ řekla, natáhla se k němu a stiskla mu zápěstí.

Pohlédl dolů na její ruku, její hřejivý dotek v něm rozžehl jiskru.

„Nemůžu uvěřit, jak moc ses změnil.“ Její úsměv se rozzářil.

Luc se jí pátravě zadíval do očí a uviděl v nich obdiv. Možná i touhu. Jedna z věcí, které se přiučil, poté co zhubl, byla schopnost vyčíst z ženské tváře, nakolik o něj dotyčná jeví zájem. Eve Villarové se očividně líbil.

Možná dost na to, aby ji svlékl z té kombinézy.

Obdařil ji svým líným úsměvem, kterým dokázal oslnit většinu žen, a položil svou ruku na tu její. Ucítil, jak se lehce zachvěla – další známka toho, že ji přitahuje.

„Já zas nemůžu uvěřit tomu, jak moc ses nezměnila.“
Do svého hlasu vložil veškerý žár, který uvnitř cítil.

„Díky za kompliment,“ řekla téměř plaše.

Pak ztichli a vyměnili si dlouhý pohled plný doutnající vášně.

To se mi snad jen zdá.

„Víš, chtěla bych se ti omluvit, za to, jak jsem se tehdy na škole k tobě chovala,“ řekla a jemně mu přejela palcem po palci.

Vzpomínal si na ta slova. *To je fakt to poslední, co teď potřebuješ.*

„To už je tak dávno,“ řekl a zahnal poslední zbytky zahanbení, které v něm i po tak dlouhé době přetrvávaly.

„Ale přesto mě to mrzí, že...“

„Eve!“

Oba vzhlédli k trojici žen, které k nim radostně mířily se sklenkami šampaňského v rukou a touhou oslavovat, která jim zářila z očí i úsměvů.

Lucas i Eve od sebe odtáhli ruce. Ustoupil, když k ní její přítelkyně ze střední vzrušeně přistoupily s rozjařenými hlasy.

„Tobě to sluší, Eve!“

„Jak ses celou tu dobu měla?“

„Taky vás ráda vidím!“

Odvrátil se od nich a zadíval se na svou fotografii, zvedl sklenku na pozdrav a pak odkráčel poté, co ještě naposledy pohlédl na Eve. Všiml si, jak za ním hledí, zatímco ji kamarádky táhly hlouběji do sálu. Mrkl na ni, usmál se a umínil si, že se s ní vyspí, což bylo něco pro něj v minulosti nedosažitelného.

I když tušil, že díky popularitě pekaře celebrity, navíc ze slavné rodiny Cressů, jej většina spolužáků viděla v médiích, přesto pro něj setkání po letech představovalo příležitost pochlubit svým, díky velkému úsilí, vypracovaným tělem. V skrytu doufal, že Eve Villarová zalituje, že odmítla jeho něžné vyznání lásky, ale teď ke svému překvapení vycítil příležitost, že by ji možná mohl dostat do postele a naplnit své dávné fantazie.

Lov tedy právě začíná.

Eve vešla na toaletu, odložila si kabelku s metalízou na pult a oddechla si, že tu nikdo není a že si může odpočinout od přehnané pozornosti svých středoškolských kamarádek Claudie, Ashanti a Lorny. Špičkami prstů s nehty se zlatými třpytkami, aby si načechrala krátké vlasy, pak otevřela kabelku, aby si před zrcadlem v dřevěném vyřezávaném rámu přejela své rty kakaově hnědým leskem. Stejně jako všechny prostory přípravy Manhattanské univerzity i zde bylo spousta dřevěných artefaktů, které připomínaly staletou historii budovy.

I ona zde měla svou historii, na niž však nebyla vůbec pyšná.

Zavřela oči. Kéž by mohla vymazat vzpomínky na své tehdejší odsouzeníhodné chování.

Byla jsem hrozná. Povrchní, zlá a přehnaně kritická a potměšilá.

Během posledních let se velmi změnila, zbavila se své dřívější nátury a usilovně se snažila být lepším člověkem a žít lépe. Přišla na toto setkání jen proto, aby ukázala svým bývalým spolužákům, jak moc se změnila a aby se omluvila všem, kterým svým povýšeným a necitelným chováním ublížila.

Jako třeba Lucovi.

Eve s sebou bolestně cukla, když si vybavila ostrá slova, která mu tehdy řekla.

Kdybys měl rozum jako my, taky by ses tím necpal. To je to poslední, co potřebuješ.

Nabídl jí své srdce na zlatém podnose a ona jej rozdrtila jako boxer, který pošle dobře mířenou ránou svého soupeře k zemi. A jeho lahodně vyhlížející košíčky hodila do koše. I když pak dostala za své chování řádně vynadáno od jeho bratra, předstírala lhostejnost. Tehdy nikdy nikomu nedovolila, aby narušil její navenek bohorovnou chladnokrevnost.

„Lucu Cressi, stydím se za to,“ promluvila k zrcadlu.

Obloustlý puberťák se proměnil v ještě oslnivější verzi Regé-Jean Page ze seriálu Brighton. Bronzová pleť s tmavými na krátko ostříhanými vlasy, jemný stín vousů, které zvýrazňovaly jeho vysoké lícni kosti a jemná ústa. Pronikavé tmavohnědé oči orámované hustými dlouhými řasami. Vysoký. Statný. V kondici. Energický.

Věděla, že se on i jeho bratři stali v kulinářském světě stejně slavnými jako jejich rodiče, Nicolette a Phillip senior, ale během těch let jim nevěnovala příliš pozornosti. Spatřit novou podobu Lucase Cresse pro ni byl opravdu šok.

Vzrušující překvapení. Přiložila si prsty na zápěstí a ucítila při pomyšlení na dlouhý pohled, jenž si vyměnili, zrychlený tep. Připadala si trochu omámeně a nedokázala od něj odtrhnout zrak.

Nikdy ji nenapadlo, že bude mít na školní toaletě hříšné myšlenky o Lucu Cressovi. Představovala si, že bude hřmotnější a politováníhodnější než tehdy.

To se tedy vážně spletla!

Dveře toalety se otevřely a spolu s vyrváváním „Better in Time“ Leony Lewis vešla její usmívající se kamarádka Lorna. Automaticky jí úsměv oplatila. „Říkaly jsme si, kam ses nám ztratila,“ poznamenala a odložila si kříšťály vykládanou kabelku ve tvaru

srdce, předtím než se opřela o pult a zkřížila si ruce na prsou ve flitrovém kalhotovém kostýmu. „Viděla jsi, jak vypadá Luc Cress?“

„Jo, taky jsem v šoku.“

„Určitě vyhrává první cenu v proměně vzhledu.“

Eve se jen usmála a Lorna jí začala vyjmenovávat všechny pikantní detaily ze života bývalých spolužáků. Kdo s kým spí. Kdo je na drogách, kdo zbankrotoval a tak podobně. Tolik se toho změnilo za těch pět let, kdy své kamarádky viděla naposledy. A byla za to ráda.

Byla to připomínka, kým kdysi bývala.

Lorna se odmlčela, když Eve na její drby nereagovala svým obvyklým přikyvováním a překvapenými citoslovci.

Dveře koupelny se znovu otevřely. Eve se naklonila, aby se podívala za Lornu na ženu, kterou nepoznávala.

Lorna se otočila a vrhla na ni chladný úsměv. Vzála ji za rameno, otočila ji a vedla ji zpátky ven z toalety.

„Lorno!“ zděšeně vydechla Eve.

„Můžete jít na jinou toaletu, prosím? Máme tu soukromý hovor. Díky,“ řekla Lorna a vystrčila zpátky na chodbu ženu, která si jen nevěřícně cosi mumlala.

„Promiňte!“ zavolala na ni Eve těsně předtím, než za ní Lorna zavřela dveře.

Prásk!

Eve sklopila hlavu a přitiskla si konečky prstů na místo mezi obočím.

„Doufala jsem, že si s tebou chvíli promluvíme o samotě, Eve,“ řekla Lorna. „Neviděly jsme se od Aronovy smrti...“ Lorna se zlehka dotkla jejího loktu. Eve nepatrně zavrtěla hlavou a bojovala s nutkáním vymanit se z jejího doteku... a pohledu do zrcadla

na to, jaká dříve také bývala. „Teď nemůžu, Lorno,“ řekla tiše a sevřela okraj pultu. Dlouze roztřeseně vydechla, ale přesto se nezbavila těch emocí, které v ní vyvstaly.

Zármutek a zahanbení.

„Volala jsem ti.“

Eva se na ženu nuceně usmála. „Já vím a jsem ti za to vděčná, opravdu, ale ještě o tom nedokážu mluvit.“

Lorna přikývla, v jejích smaragdových očích se zrcadlila lítost, pak se zadívala do zrcadla a uhladila si vlasy svázané do hladkého ohonu. „To úplně chápu.“

Když ji Lorna pozorovala v zrcadla, Eve si připadala pod jejím jestřábím pohledem jako hmyz pod mikroskopem. „Hele, moc ráda jsem tebe i ostatní holky viděla, ale teď si musím ještě krátce s někým promluvit a pak už pojedu domů.“

Lorna se zamračila.

Eve si vzala kabelku a pak se k ní obrátila, aby jí vtiskla na tváře dva vzdušné polibky. „Přeju i tobě bezpečnou cestu domů,“ dodala předtím, než otevřela těžké dubové dveře.

„Proč mi to zní jako zdvořilý způsob, jak říct, ztrať se mi z očí?“

Eve se zarazila a otočila. „No, ne tak úplně doslova, ale jsi docela chápavá.“ Vyšla na chodbu a nechala dveře za sebou pomalu zaklapnout, dostatečně pomalu na to, aby uslyšela ozvěnu zdušené kletby, která se vmísila do „Into the Night“ od Santany, jak jim DJ svým výběrem hudby stále připomínal jejich závěrečný rok 2008.

Prošla širokou chodbou až k sálu uprostřed hlavní haly kampusu školy. Zastavila se a počkala, až se rozkouká v tmavém interiéru osvětleném barevnými paprsky blikajících světel. Otevřela kabelku a podívala se na mobil, kolik je hodin. Bylo něco po deváté.

Akorát čas zamířit domů. Brzy ráno musí vstát na kurs kardiopulmonální resuscitace, který museli všichni zaměstnanci její soukromé firmy Aquatic Safety Solution aneb Vodní strážní andělé pravidelně absolvovat. Dny, kdy dokázala brzy vstát i po probdělé noci, byly dávno pryč.

Rozhlédla se, aby mezi kroužícími těly vyhledala Lucase Cresse. U podia uviděla hlouček, který kohosi obklopoval, a zamířila přímo k němu. Když se přiblížila, uviděla, že v hloučku jsou jen samé ženy a uprostřed nich nebyl nikdo jiný než Luc. Zastavila se opodál a zadívala se na něj, jak s chutí podepisuje štos školních ročenek. Jeho úsměv byl okouzlující a odzbrojující.

On si to vyloženě užívá, pomyslela si, když sledovala, jak se mu rozjasňují oči, když mu plavovlasá žena s mohutným poprsím, které popíralo gravitaci, vtiskla polibek na tvář a zanechala mu na ní jasně růžový otisk rtěnky.

Vzhlédl a upřeně se na ni zadíval, právě ve chvíli, kdy mu kráska s copánky do pasu cosi šeptala do ucha. Eve se kousla do rtu a pozvedla pobaveně obočí. S oslnivým úsměvem zvedl obě ruce.

On s ní flirtuje!

Zkoumavě si jej prohlížela, zatímco se zvedl a propletl se mezi svými fanynkami. Vpíjela se očima do každého kousku jeho těla. Hltala jeho vysokou postavu, široká ramena i štíhlé boky. Na míru šitý námořnický modrý oblek mu perfektně seděl a ladil mu s pletí, která se zdála o něco tmavší než v mládí. Obloustlé dítě se proměnilo v přitažlivého muže. Vše mu hrálo do karet.

A dobře to věděl.

Nebyl namyšlený ani sobecký. Jen přirozeně sebevědomý.

Roztřeseně vydechla, její nervozita zesílila, když